

I. N. I.
DISSERTATIO MEDICA PHYSIOLOGICA
DE
CERVINE,

RECTORE VNIVERSITATIS SALANÆ
MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DOMINO

GVILIELMO HENRICO,
DVCE SAXONIÆ, IVLIACI, CLIVIÆ, MONTIVM,
ANGARIÆ ET WESTPHALIÆ, &c.
ILLVSTRIS FACVLTATIS MEDICÆ CONSENSV,

PRÆSIDE
**ERNESTO HENRICO
VVEDELIO,**

PHIL. ET MED. DOCTORE,
HVVSQVE PROFESSORE PVBLICO EXTRAORDINARIO,
MEDICO PROVINCIALI SAXO-VINARIENSI,
CIVITATISQVE IENENSIS PHYSICO,

*Patrono, Præceptore ac Hospite suo, plus-
quam filiali obseruantia æternum deuenerando,*
publico Eruditorum Examine proposita

IOHANNE CHRISTIANO Grav/
Römhildens. Franc.

IN AVDITORIO MEDICO,
horis consuetis,

A. D. Maii, MDCCC.

JENÆ, LITTERIS CHRISTOPH. KREBSII.

VIRIS

*Magnifico, Excellentissimis, Admodum Reuerendo, Consultissimo
atque Amplissimis,*

**DN. GEORGIO WOLFFGANGO
WEDELIO,**

*Hæreditario in Schwarza/
Medicinæ Doctõri per orbem famigeratissimo,
Comiti Palatino Cæsareo splendidissimo,
Consiliario & Archiatro Ducali Saxonico,
ac Theoretices Professori Publico Ordinario Grauisimo,*

et

**DN. ERNESTO HENRICO
WEDELIO,**

*Philosophiæ & Medicinæ Doctõri celeberrimo,
Huiusque Professori Publ. Extraordinario dignissimo,
Medico Prouinciali Saxo-Vinariensi, Ciuitatisque Ienensis
Physico meritissimo,*

nec non

DN. VALENTINO SVTORIO,

*Serenissimi Ducis HENRICI Confessionario dignissimo,
Consiliario Ecclesiastico integerrimo,
Superintendenti ac Pastori Rõmhildensium vigilantissimo,*

denique

**DN. IOHANNI GEORGIO
EICHLERO,**

*Præfecturæ Sax. Duc. Coburg. Secretario dexterrimo,
Patrueli Honoratissimo,*

*DOMINIS, PATRONIS, PROMOTORIBVS, AC FAVORIBVS
PLVS QVAM FILIALI OBSERVANTIA COLENDIS,*

DISSERTATIONEM HANC

*in sui de meliori notâ commendationem, & ad grati animi significationem,
denote ac summa submissione offert*

IOHANNES CHRISTIANVS Graß.

PROOEMIUM.

Maxima est naturæ amplitudo & inexhausta vastitas, vt nulli hominum liceat omnia, quæ ad eam spectant, specialius perquirere, & sufficienter cognoscere, quin plura penitus ignota & abscondita manéant. Nonnulla etiam, quamuis obuia, tanquam vilia negliguntur, in quibus tamen tam producendis quam impendendis miranda naturæ virtus emicat.

Quis in microcosmo solum, ipso scilicet homine, eiusque corpore omnia patefacta asserat, vt nihil amplius indagandum restet? Cum in eo etiam occurrant, quæ non quidem ignota penitus, neque tamen multum æstimata vulgo vilipenduntur, quorum cognitio medico in primis tum utilis tum necessaria existit.

Huius rei exemplum suggerit CERVMEN in auribus reperiendum, cuius a plerisque nulla prorsus fieri solet mentio. Operæ pretium itaque nos facturos arbitramur, si eius naturam & vsum pro ingenii tenuitate & viribus explanauerimus, ad quod feliciter exequendum Diuini Numinis gratiam & auxilium deuotis precibus exoramus.

Cerumen, aliquibus cerimen dictum, recentius, aſt medicis uſitatum, vocabulum, unde nominis ratione deriuetur, uidetur nobis a ſimilitudine ſubſtantiaꝝ, uel coloris potius, quem cum cera ſuaua communem habet, ita appellari, ut dicatur quaſi cerofus, uel cereus humor. Ordinarie enim inſtar cereꝝ ſuaueſcit, ſpiſſamque habet conſiſtentiam, licet aliquando, ut in cera quoque, color magis minusue ſuaus, imo albicans interdum appareat.

§. 2. Emulatur cerumen uoguentum in officinis citrinum appellatum, imo pinguedinem, adipem uel axungiam ſuaueſcentem refert, ut non immerito Germanis *Ohyren ſchmaltz* appelletur. Nec inepte quoad conſiſtentiam cum zibetho comparari poteſt.

§. 3. A plerisque, ueteribus cumprimis, ut *Plinio*, ipſoque adeo *Cicerone* foridium aurium nomine uenit cerumen. Hic enim *libr. II. de Nat. Deor. cap. 57. p. 165.* dicit: prouiſum eſt etiam, ut ſi quaꝝ minima beſtiola conaretur irrumperere, in foridibus aurium tanquam in uifco adhaereſceret. Attamen ſordes aurium aliaꝝ quoque, ab hoc humore cereo diuerſaꝝ habentur, quaꝝ non tam in meatu auditorio, quam plicis illis & gyris auricularum, & poſt aures quandoque colliguntur.

§. 4. Graecis etiam dicitur *κνίελις*, & *κνίελη*, quo ultimo uocabulo alueare apum e uimine aut ſtramine plexum proprie notatur, nec non interius auris foramen, & tandem ſordes, quaꝝ in eo colliguntur. Et hocce ſignificatu reperitur apud *Alexandr. Aphrodiſ. libr. II. Problem. p. m. 321.* Prius autem nomen *κνίελις* alueum, ut & ciſtulam ſignificat, & hinc itidem ad ſordes aurium notandas transfertur. Appellatur quoque ipſis, *Hippocriti* inprimis & *Galeno*, aliisque, *ἄτων ῥύπῃ*, ut plura Synonyma taceamus.

§. 5. Definitur autem cerumen, quod sit humor excrementitius, salino-sulphureus, spissus, lentus, tenax, amarum, flavescent, bitiosus, vaporis specie e glandulis cartilagineum aurium in meatu auditorio exsculptis per poros sensim exudans, condensatus & collectus, ad sensus *ἐνέγγεια*.

§. 6. Inter humores refertur cerumen, quoniam non tantum originem habet ex humoribus, verum etiam quod ordinarie quandam humiditatem actu offerat, qua digitis aliisque instrumentis & corporibus solidis, nec non ipsis parietibus meatus auditorii adhæret. Nec obstat, quod minus ille humor diffuset, liquidiorumque se exhibeat, cum magis & minus neque hoc casu speciem variare possint, amissa scilicet per accidentalem exiccationem propter moram suam, qua primitus gaudebat fluxilitate.

§. 7. Pertinet vero cerumen ad humores excrementitios, quia neque totum, neque aliquam partem corporis nutrire potest, sed potius e sero & sanguine, ceu humoribus alimentariis & fecernitur & excernitur. Illud solum inquirendum restat, vtrum ad humores excrementitios vtiles, an ad inutiles potius referendum sit aurium istud excrementum.

§. 8. Inutilibus excrementitiis adscribendum videri poterat, quia istius vsus non ita corpori humano est necessarius, quin citra magnum sanitatis dispendium aliquando plane deesse possit: Attamen inter vtiles potius referendum illud esse statuimus, quod vsu aliquo tum in ipsa aure, tum alibi non omnino careat, vt infra explicabitur.

§. 9. Reliqua prædicata differentiam ceruminis ab aliis humoribus excrementitiis suggerunt, quæ coniunctim spectata id imprimis faciunt; quamuis enim & sputum, & mucus narium, vt de aliis iam nihil dicamus, aliquando spissitudinem, lentorem & tenacitatem habeant; rarius tamen paulo vel nunquam simul cum his amaritatem & flavescentiam, coniunctam ostendunt: vti præterea loco secretionis maxime differre eadem est in proptulo.

DISSERTATIO MEDICA

§. 10. Scaturigo generalis ceruminis est superficies parietum canalis, quem meatum auditorium appellant, cuius ope sonori radii ab externa aure collecti ad interiora auditoria deducuntur. Quemadmodum autem ille meatus est cartilagineus, exterius cutis & cuticulæ integumento vestitus, ita in specie papillulæ cartilaginum & pori cutis extru hiantes, & pilis tenuibus stipati aurium illud excrementum emittunt.

§. 11. Vnde autem tanquam e fonte cerumen proueniat, asserimus, eundem etiam huncce humorem excrementitium proferre, qui communis est aliis producendis; adæquate scilicet ipsa massa sanguinea, quæ ex sanguine & sero componitur, quemadmodum proximum fontem lymphæ constituit.

§. 12. Terminus a quò non est venter infimus, nisi remotissime. Etsi enim in eo prima fit coctio, quæ reliquarum coctionum omnium, indeque prouenientium excrementorum quasi basis & fundamentum existit: eo ipso tamen facile patet, quod, cum cerumen ad primæ coctionis recrementa non pertineat, ex infimo ventre, ventriculo & intestinis istud ad aures amandari merito sit negandum; intercedente quippe secunda demum coctione illud producitur. Nec etiam reliqua inferioris ventris viscera sanguinis depuratoria istud huc protrudunt, officio saltim suo, cui destinantur potius, quam remotissimorum locorum excrementis elaborandis inferuentia.

§. 13. Quod cerebrum attinet, remote & secundario saltem cerumini producendo confert, non quod a cerebro peculiare viæ, vel ductus ad auditorium meatum abeant, & cerumen sic seponant, cuiusmodi adhuc sunt incogniti, sed quoniam ad spiritus animales e vitalibus cohobandos sanguis defecator requiritur, qui tum aliis in locis, tum hic etiam a recrementis suis purgatur.

§. 14. Ab aure interna quoque prouenire cerumen ex eo affirmari posse videtur, quod meatus auditorius ad aurem

rem internam ab aliquibus referatur, cum non pertineat ad auriculam, sed quasi medium fit inter hanc & cauitates internas. Ne itaque in hisce humidum vntuosum cum sanguine allatum tam sonorum reflexionem & multiplicationem, quam fibrillarum membranz neruez expansæ motum impediatur, in ista quasi anticamera illud secernendum erat, cum ibi commodiorem locum, nec non vsum aliquem, vt inferius suo loco recensebimus, inueniat.

§. 15. Ea autem nostra non est sententia, quod ex cauitatibus interioribus post tympani membranam in osse petroso reconditis cerumen in meatum auditorium protrudatur, neque etiam statuimus, istud pro recremento tantum tertiz coctionis, quæ nutritionis causa vt in singulis partibus, ita & in auribus fieri creditur, tanquam priuatum habendum excrementum habendum esse. Sed quod tota massa sanguinea, e cuius vndis secernitur, illud huc mittat & seponat.

§. 16. Cartilagine, quibus meatus auditorius componitur, proximiores videntur constituere ceruminis terminum, a quo procedit, licet hæ non in se spectatz ad hoc aptæ satis indicari queant, sed potius glandulæ ipsis insculptæ & præsertim, quarum ope fit e massa sanguinea & huius humoris excrementitii sequestratio.

§. 17. Quemadmodum vero cerumen non ex ipsa cauitate auris internæ procedere paulo ante fuit monitum; ita etiam vicissim constat, hanc non præbere terminum ad quem; neque enim in cauitates aurium interiores excrementum istud cerosum peruenire potest. Extra tympanum quippe deponitur in tuba vel tubo auditorio, siue meatus auditorii interiore parte, quæ quasi anticamera existit auris internæ. Ad hunc itaque locum e massa sanguinea glandularum auxilio separatim per poros cutis instar sudoris cuiusdam prorumpit, & successiue colligitur.

§. 18. Viæ, per quas ad locum iam laudatum pertingit cerumen, non possunt constitui venæ aut arteriæ quædam
pecu

8
DISSERTATIO MEDICA

peculiares; quippe cum omnes potius sanguini vehendo sint dicatæ. Nisi quis communes istas vias intelligat, quæ in & cum sanguine ceruminis materiam ad hunc locum, omnino deferunt. Neque tamen ex arteriis immediate istud excrementum aurium ad locum suum protruditur.

§. 19. Minime quoque per nervos cerumen fertur, quippe quorum usus magis est, substantiam quandam spirituosam subtilissimam instar ætheris ad partes adferre, quæ sensu aut motu voluntario gaudere debent. At qui cerumen talis non est materia subtilissima, quæ per exilissimos nervorum poros transire possit. Ergo nec viam hi ipsi præbebunt. Vt etiam neutiquam veritati consonum putamus, quod aliqui statuant, excrementum istud per foramen, quo nervus aurem interiorem subit, procedere.

§. 20. Non denique tympanum rarefactum solum, seu membrana tympani hocce meatui auditorio subministrat, sed proxime illud suggerunt pori insensiles cutis conclusæ meatum illum cartilagineum inuestientis. Hæc enim e papillis glandulosis contexta esse videtur, sub quibus etiam hic sanguis per arterias carotides adductus, & in venulas iterum recipiendus undulat.

§. 21. Poros istos pro peculiaribus ductibus excretoriis agnoscit celeberrimus Vniuersitatis Altdorfinae Professor D. Iob. Mauricius Hoffmannus in *Idea Machine humane Anatomico-Physiologica Sect. XXV. pag. 231.* nec non *Verheyen Anatom. Tract. IV. c. 15. de auribus. p. m. 200.* inquit: Meatum auditorium intus inuestit quædam pellis a cute procedens, cuius per superficiem conuexam sparguntur plurimæ glandulæ, e quibus singulis singuli in illius cavitatem protenduntur ductus excretorii materiam illam flauam & amaram, quam *cerumen* appellant, in eandem cavitatem expuentes.

§. 22. Ad materiam ceruminis explicandam commode huc referri potest, quod *Hippocrates libr. VI. Epid. Sect. V. t. 25.* dicit: τὸ χολώδες ἀπὸ πίου, hoc est, *biliosum a pingui.* Hoc ipsum

DE CERVMINE.

ipsum enim optime explicare videtur materiam huius aurium excrementi, quippe quod biliosum est ex pingui, imo & pingue & biliosum deprehenditur. Biliosum quidem est cerumen a posteriori, pingue vero magis a priori.

§. 23. Biliosum esse cerumen, & color & sapor euincunt. Habet enim cerumen colorem flauum, instar bilis, vel croceum, quandoque tamen albidior paulo, aut palidum magis. Ex flauescente autem colore in hoc subiecto non solum biliosum, sed & pingue sulphureum illud esse colligi potest, quum liquores sulphurei pingues v. gr. pinguedines vel olea, quæ dum recentia sunt, limpida & absque colore apparent, vetustiora reddita viscedinem atque flauedinem quandam contrahant, quemadmodum quædam ab initio flauescencia visa successu temporis omnem istum colorem deponunt, & alba limpidaque penitus euadunt; quæ coloris diuersitas & mutatio in huiusmodi sulphureis, in primis salibus particulas sulphureas colorificas vel expandentibus, vel deprimentibus adscribenda videtur, vt hinc diuersis poris redditis diuersa lucis illabentis fiat reflexio.

§. 24. Sicut etiam bilis est amara acriuscula, ita idem ferme sapor in cerumine occurrit, nisi quod propter pingues magis admixtas particulas, & consistentiam spissiore non ita prompte, vt bilis poris linguæ sese insinuare, & tanta cum *εὐεργεια* saporem amarum papillis eiusdem nerueis communicare possit.

§. 25. Quemadmodum e chemicorum sententia sapor dulcis prouenit a particulis sulphureis temperatis, obuoluentibus spicula acuminata salina acida, vt demulcens, blandus motus papillarum neruearum linguæ inde fiat; ambustis autem per calorem accedentem particulis sulphureis etiam dulcissima quæque amaritiam quandam contrahunt, exemplo mellis, manna, sacchari, aliorumque: ita etiam simili ratione in corpore humano non tantum bilis generari, sed & biliosa amaricantia quæuis, & hinc ipsa cerumina fieri videntur.

B

§. 26.

§. 26. Testatur id ipsum *Iob. Argenter. comm. II. in Art. med. Gal. p. 338.* ita inquit: Ex assatione res amaræ fieri, & tandem falsas docet mellis coctio, & bilis generatio, cui cum simillimum, sit hoc excrementum, nequaquam dissimilem habebit generationem. (Licet terream alimenti portionem ita hic assari statuatur.) Assatio vero illa nec in cerebro, nec in auribus fit, sed in sanguine; neque obstat, quod in aliis partibus sordes amaræ aut falsæ secundum naturam separari minus obseruentur.

§. 27. Sanguis, humor maxime sulphureus, præter salinas plurimis pinguibus, adeoque & dulcibus gaudet particulis, quæ propter continuatum calorem, etiam si mitiorem, motumque intrinsicum perpetuum non possunt non ex parte quasi amburi, vel alterari ut amarescant, nec non flavescant, præsertim conuenienti loco separatæ, ut vno verbo e pingui biliosum fiat. Huiusmodi autem cerumen quoque existit, ut de eo *Willisus libr. de Anima brutor. cap. 15. pag. m. 108.* recte dicat: Hæc flaua amurca eiusdem procul dubio indolis est, ac ea, quæ in vesicam felleam destinatur.

§. 28. Vehiculum harum particularum sanguinis sulphurearum lymphæ constituit, quæ ipsa propterea vinctuosa dicitur. Vbiunque igitur vinctuositas huius non impenditur, exuperans in primis, ibi a natura seponitur, & quidem dum adhuc blanda & temperata existit, abit in pinguedinem amisso motu, circa intestina, & alia loca passim condensata, ambusta vero particulæ pingues aliis in locis secretoriis separantur, ut in hepate, renibus, nec non sub axillis, partibusque aliis vliginosis, per poros cutis cum humido isto vehiculo diluta & excretæ.

§. 29. Hæc ita se habere flavescent color, & alia phænomena in eiusmodi excrementis obuia testantur, ut enim de vrina nihil iam dicamus, cuius color omnino bili adscribendus, ut alibi a nobis demonstratum est, vel ipse sudor sub axillis conclusus coloratur quoque, & a reliquo differre videtur,

detur, amarus & ipse existens, qui etiam lymphæ euaporata spissatur, ut densatus coloratus, odoratus, unctuosus remaneat.

§. 30. Visciturid in induratis ex albisimo linteo confectis, quæ si diutius gestentur, iis in locis præsertim, ubi copiosior e corpore sudor emanare solet, ab eodem flavescente bilioso colore tinguntur, & tactui quoque quandam unctuositatem offerunt. Exhalante quippe diluente humido pingue quiddam remanet. Eodem ergo ferme modo sese res habet cum cerumine.

§. 31. Sulphureas plurimas constituere cerumen particulas ex hætenus dictis clarum est. Sed nec salinæ partes ipsi erunt denegandæ, cum sapidum existat, sapore amaricante bilioso præditum; omnis vero sapor chemicis rectissime a salibus provenire statuitur. Quales autem istæ sint particule salinæ si inquiratur, respondemus, eas esse partim alcalicas volatiles urinosas, partim fixas, acidæque. Quamvis enim propter paucitatem, qua colligitur istud excrementum cerosum, minus liceat distillationem eiusdem aut alia experimenta instituere, ut per chemicam analysin istius elementa & principia reliqua distinctius pateant: quoniam tamen in aliis excrementis humani corporis eadem inesse salia deprehendimus, ipsaque lymphæ & sanguis, e cuius undis illud secernitur, eiusmodi abundant, idcirco probabile videtur, nec cerumen iisdem destitui.

§. 32. Dum volatiles inesse particulas monuimus, eo ipso etiam mercuriales intelligimus. Est quidem cerumen ordinarie minus odorabile sibi relictum, igni vero admotum ut amburatur, fetentem quendam odorem spirat, qui ab empyreumate particularum sulphurearum, una cum mercurialibus exhalantium provenit.

§. 33. Adsunt etiam in cerumine partes terreæ basin & corporaturam reliquis præbentes, nec non aquæ non paucæ, quæ scilicet primitus vehiculum reliquis constituebant, de-

DISSERTATIO MEDICA

inceps autem sub sulphurearum tutamine ab ulteriori evaporatione fuerunt prohibita, id quod e sequentibus facile potest colligi. Adfunt enim hic etiam lymphæ colatoria, glandulæ scilicet, quarum ope hæ partes excrementitiæ e massa sanguinea separantur, per poros cutis, vel ductus excretorios in meatum auditorium cum isto vehiculo transpirantes, quo maximam partem exhalante illæ postea successive spissam acquirunt consistentiam.

§. 34. Quid? quod etiam aures lymphæ vitia solent luere, vt in lue venerea, febribus ardentibus aliisque similibus casibus, in quibus haud raro materia vitiosa morbifica ad hæc glandulas detruditur, ibi scæv facit, & varia symptomata producit, vt varos & vicuscula alia circa glandulas hæc enata taceamus. Hinc in aliquibus solenne quasi est, vt ichor certo tempore copiosus ex auribus profluat, in aliis exulceratio fit, & pus per hancce viam emanat. Ergo omnino non dubitandum est, quod aquæ particulæ ad cerumen constituendum concurrant & requirantur. Id quod etiam furfures exigui coniuncti testantur, qui lymphæ penitus exicata, a reliquis concretescentibus videntur habere originem.

§. 35. Ita in infantibus, adnotante celeberrimo *Pechlino Libr. II, obseru. XLVI, p. 322.* cerebri purgamenta etiam in aures cum prima ætate recidere solent, vt fonticulus sit quasi naturalis, in quem serum confluit, caput a periculosis epilepsiæ & catarrhorum affectibus liberans. Idem quoque monet, quod copiosius in quibusdam affluens cerumen vitiatæ a frigore texturæ indicium sit. Notum enim est, quod frigus poros obstruens transpirationem inhibendo serum fundat, vt ad glandulas alias excretorias copiosius irruat & secernatur, vnde coryza & catarrhi proueniunt; nihil itaque impedit, quominus aliquando in dispositis præsertim ad glandulas meatuum auditoriorum ob eandem causam feratur.

§. 36. De aliquibus autem solum, minus de omnibus infantibus illud, quod paulo ante dictum est, intelligendum esse, quoti:

quotidiana docet experientia neque obstat, quod diata humidiores gaudeant. Habent quippe & infantes, vt ossicula auditus perfecta & solidiora, reliquis ossibus adhuc mollioribus, & quasi cartilagineis existentibus, ita quoque cerumen spissum, velut adulatorum esse solet, quod in auribus eorum colligitur, exceptis iis, quorum aures ichore seroso profuente madere magis consueuerunt.

§. 37. Quod Hippocrates IV. apb. 41. de sudore multo docet, quod indicium sit copiosioris alimenti assumpti, dum inquit: ἰδρῶς πολὺς ἐξ ὑπὲρ ἀνευ Φανεῖς αἰτίας γινόμενος, τὸ σῶμα σημαίνει, ὅτι πλείονι τροφῇ χεῖται. hoc est, sudor multus per seipsum citra causam manifestam factus copiosiore cibo corpus vti significat: hoc ipsum commodè etiam ad ceruminis prouentum applicari posse arbitramur. Quemadmodum enim hoc etiam instar sudoris cuiusdam condensati & inspissati se habere iam fuit monitum, ita gulones, & qui plus lautiusque comedunt atque bibunt, plus ceruminis exhibere videntur. Copiosius enim alimentum assumptum non potest non etiam copiosiora excrementa gignere, locis conuenientibus e corpore iterum eliminanda. Propterea Helmontius Custod. errant. S. 23. pag. m. 249. dicit: Amarum quod aures sudant, exiguum est beneualenti, estque exhalatum vltima digestionum periodo. Beneuales autem sunt, qui corpus nimio cibo, non obruunt, vti ab excrementis plurimum cumularis facile sanitati detrimentum importatur.

§. 38. Odorem quod attinet ceruminis natium, seu naturalem, vix perceptibilem & ferme nullum esse supra inuimus, vbi diximus, quod istud excrementum sibi relictum minus sit odorabile. Quod si autem a statu naturali recedat, omnino aliquem exhibere solet, eumque non vnusmodi odorem, prout particularum salino-sulphureo-mercurialium diuersa accidit inter se inuicem dispositio & modificatio.

§. 39. Ita supra laudatus Celeberrimus Pecklinus l. c. Cerumina castorium referre cum substantiæ modo, tum odore

obseruauit, pag. 322. Ita in scorbuticis inprimis, ubi putrilago lymphæ adest, putidus odor, siue fœtor etiam huius aurium excrementi potest accidere. *ἄπυρον γδοηπόμενον κακὰ ὀσφύδες, quicquid enim putrescit, in animali saltim genere, male olet.* Vei & sudor ipse tum totius corporis, tum inprimis pedum in aliquibus fœtidissimus occurrit, & molestiam haud raro creat adstantibus. Exemplum aurium fœtoris menstrui refertur *Ephemer. Germ. Dec. II. Ann. VII. Append. pag. 157.*

§. 40. Est naturaliter cerumen amaricantem saporem exhibere solet; obseruauit tamen *Hippocrates*, aliquando illud præter naturam dulcescere, quod pro malo habet omine. *Libr. VI. enim Epidem. Sect. V. c. 35. inquit: Ἀνθρώποις ὁ ἐν τοῖσι ὠσὶ ῥύπτις, ὁ μὲν γλυκύς, θανάσιμος, ὁ δὲ πικρὸς, &c. Homini bus sordes in auribus, dulcis quidem letalis, amara uero non.* Hoc *Hippocratis* testimonium licet ob defectum experientiarum, non ita facile propter nauseam instituendorum, certa experientia minus comprobatum videatur; Etenim fortassis, inquit *Galenus*, quispiam ægrotus ipse auris sordem degustare sustinuerit, medico autem id præcipere turpe atque nefarium fuerit. *comm. V. in libr. VI. Epidem. Hippocr. n. 19. pag. m. 377.* Fidem tamen *Hippocrati* in eo propterea non statim denegandam esse asserimus, cum ipsemet experientiam, procul dubio seruis ad eam explorationem adhibitis, habuerit.

§. 41. Exemplum quoque iam laudatæ *Ephemer. Germ. Dec. II. Ann. III. Obs. 91. pag. 192. seq.* offerunt, in phtisico quodam iuvene adnotatum, qui pridie ante mortem digito in aurem sinistram immisso sordes exemptas, gustauerat, & non obscuram dulcedinem in iis perceperat, altero die mortuus.

§. 42. Nec ratio deficit, qua saporis mutatio in cerumine, & inde desumendum instantis mortis præsagium explicari potest. Nam recessus maior a statu naturali, & archæi siue spirituum inducta debilitas sic significatur, ut excrementa biliosa non amplius possint ad loca conuenientia protrudere, non seorsus ac in febribus acutis vrinæ limpidx albicantes

cantes pessimi sunt indicii, vnde fatiscente natura & succumbente æger ipse moritur. Idem nobiscum sentit *Ludov. Duret. Comm. in Coac. Hippocr. p. 570.* inquit: Mortifera vero ducuntur sordes aurium, quæ dulce sapiunt, vt alienæ a conditione naturæ, per quam amarescunt. Clarum autem, *l. c.* ait *Galenu*, non alio tempore aurium sordem fieri dulcem posse, quam quo cerebrum ægrotat. Naturaliter enim amara videtur: atque ideo ipsam dulcem liquefcente cerebro fieri dicunt. Elegans quoque in *Cassii problematibus* hac de re locus occurrit *n. 32. pag. m. 343.* ita se habens: *Ἄξιόν τι αἰ κινῆσαι φύσσει πικρὰ, γλυκεία γίνουσα ὅτι τῶν ἀπολλυμένων; ὅτι δεκνύουσι πολλὴν τὴν ὅτι τὸ ἐναντιότερον τε κατὰ φύσιν μελέθουσι, μάλιστα τῶν πικρῶν τε γλυκίῳ, καὶ τῶν πικρῶν ἀκριβοῦς ὑπόθεσιν.* Quare cerumina natura amara, dulcia fiunt in morientibus? Quoniam magnam in contrarium e statu naturali mutationem indicant, maxime fauo dulci, & amaro exquisito existente.

§. 43. Consistentia ceruminis media est inter siccam & humidam, siue solidam & liquidam; spissum enim naturaliter illud existere deprehenditur, vt e superioribus dictis paruit. Haud raro tamen ab hacce natura media recedit ad alterutrum extremum vergens, ita vt vel liquidius vel solidius iusto existat.

§. 44. Liquidiorē consistentiam cerumini conciliat affluxus & effluxus humidi aquei ferofi, vel ichorosi, vt de pure & sanguine per aures aliquando extillantibus hic nullam mentionem faciamus. Diluuntur quippe particule ceruminis spissiores eiusmodi liquidis per istius loca prodeuntibus, vel potius non inspissantur liquidæ, copiosiore humido haud ita facile dissando, antequam foras istud excrementum profluat, vt plurimum a credine maiori simul coniuncta.

§. 45. E contrario solidius interdum atque durius euadit cerumen, humido vehiculo nimis euocato seu euaporato, quo casu membranæ tympani aliquando instar cutis induratur.

ratæ istud opponitur, vt sensus auditus penitus ab eo impe-
diatur. Hunc in finem *Pechlinus l. c. pag. 323.* refert: in Hol-
landia hominem paganum plurimas & conclamatas furdita-
tes a ceruminum inexpugnabili duritie natas clystere auricu-
lario, ex herbis balsamicis emollientibusque confiato, felici
& insolito exemplo curasse. Sed & *Galenus iam libr. de Compos.
med. sec. loc. lib. III, cap. I.* clysteris auricularis mentionem
facit, cuius verba quoque citat *Alexander Trallianus lib. III, cap. 2.
pag. m. 175.*

§. 46. Hoc modo emolliri, & expurgari sic cerumen
posse experimenta quædam confirmant, quibus constat, cum
liquoribus aliquibus magis, cum aliis minus dissolui & misceri
posse aurium istud excrementum, vt vna pateat, non absolute
pinguem quandam illud existere substantiam. Primo eni-
igne leni adhibito mollius quidem redditur, at non penitus
liquatur instar ceræ vel pinguedinis, sed a fortiori tandem
cum strepitu amburitur. Secundo cum menstruis sulphureis
prius illud idem accidit, v. gr. cum oleo amygdalorum emol-
litur paulo, non autem plenarie dissoluitur; cum oleo Ω to
anisi adhuc magis molle euadit & partes discontinuantur, vt
& cum spiritu vini rectificato, & spiritu salis ammoniaci vi-
noso, in quibus aliquo modo diluitur. Tertio vero cum spiri-
tibus acidis, vt spiritu nitri, nec non cum lixiuis, vt oleo tar-
tari per deliquium non miscetur, sed conglobatur. Quarto
denique optime soluitur cerumen & prompte miscetur cum
aqueis, aqua simplici, aqua rosarum, ipsa salua &c. nec non
cum spiritu salis ammoniaci vrinoso, ita tamen, vt turbidus
paulisper liquor & albicans reddatur.

§. 47. Cum ipso zibetho etiam optime subigi & misceri
aurium istud excrementum, sed non ad dolum faciendum,
potest. Maxime igitur substantia huius conuenire videtur
cum melle veteri, quod paulo spissius redditum suam amissæ
pelluciditatem, nisi quod plura filamenta minima instar pilo-
rum exilissimorum illi admixta obseruentur.

§. 48. *Causa ceruminis efficiens merito statuitur calor naturalis massæ sanguineæ, totiusque corporis, & quidem efficit hic ipse cerumen tum remotius, tum proximius. Illud præstat, quatenus particulas sanguinis sulphureas, dulces, pinguesque continuata quasi digestionem & mora assat & amburit, ut amarescant & biliosam naturam induant, postea loco conueniente secerndæ.*

§. 49. *Calor natiuus autem proximius ad ceruminis productionem concurrat, quatenus non solum vniuersalis est diffians, & in toto corpore per poros cutis continuam transpirationem præstat, sed in specie quoque in cavitatem meatus auditorii vtriusque similem distensionem facit, ut hic etiam continuo transpirent vapores & fuligines, quamuis respectiue hic paulo rarior, quam in quibusdam aliis corporis partibus eadem contingat.*

§. 50. *Fit igitur hoc in loco exsudatio vaporosa, eaque continua in cavitatem conclusa: continuatus enim sanguinis & lymphæ motus circularis ad has quoque partes pertingit, nouamque semper affert materiam aptam, quæ ibi possit eliminari. Neque obstat cutis densitas, quæ quidem euaporationem modificat, non tamen penitus exitum fuliginibus hoc loco biliosis denegat, ut per poros eius excrementum istud excernatur.*

§. 51. *Accedit focus continuus particularis ob recessum intimiorem, cuius ope cutis pori magis patentem seruantur, cum alibi haud raro frigore constricti occludantur, ut impeditam transpirationem exhibeant; hic autem frigus magis etiam ceruminis ope arceatur. Estque insuper calor ille dilatans poros partem internam, quem natiuum paulo ante diximus, partem externam a capillis, tegmine capitis &c. reflexus, quo auditus organa fouentur.*

§. 52. *Plurimum omnino ad ceruminis secretionem conferunt glandulæ, pororumque, ut & ipsius cavitatis meatus auditorii mechanica conformatio, per quam sanguis alique humores excluduntur, quo minus exeant naturaliter, transitum*

inuenientibus solis particulis biliosis subtilioribus, in sanguine appulso existentibus.

§. 53. Glandulæ procul dubio ita se hoc loco habebunt, vt in hepate, licet non ita coaceruatæ sint, vt simile visus, ac est hepatis, hic exhibeant. Similis enim ferme materia, biliosa scilicet, hic secernitur. Et vbiunque est separatus humor similis alteri, ibi etiam similes pori requiruntur, per quos ille transeolatur. Hoc est, talem configurationem habere debent pori, qualem particulæ transitaræ reliquis exclusis postulant.

§. 54. Cavitas meatus auditorii ad collectionem *κυστέλι* ita confert, vt abstersio continua, quæ aliis in locis planioribus fit, hic impediatur, cum ordinarie nihil, quod imbibe-
re possit vapores transudantes, attingat istum locum, vbi excrementum aurium colligitur. Ergo illud ibidem relinquatur, & coagmentatur, donec instrumentis commodis eximatur.

§. 55. Nulla quidem ibi libera perspiratio accidit, vt in aliis locis siue partibus, vt omne quod exhalat, in auras prompte abeat, & penitus dissipetur; nihilominus tamen lymphæ tenuior solum dimittitur, vt partes sulphuræ atque pingues residuæ magis inspissentur, & debitam cerumen consistentiam acquirat. Patet autem, quod hac etiam ratione calor ad cerumen producendum concurrat, quoniam per ipsum partes tenuiores volatiles aquæ abiguntur, vt in spissam substantiam illud excrementum abeat.

§. 56. Aqueas siue lymphaticas particulas, vna cum sulphureis, per poros cutis in meatu auditorio vaporis forma simul exire, negandum non esse arbitramur. Neque enim spissiores istæ ac viscidæ ceruminis particulæ absque vehiculo poros exilissimos transire possent, quin facile in istis concreverent, obstructionem facerent, sibi met ipsisque viam intercluderent. Ergo vt in aliis excretionibus peragendis lymphæ necessario concurrat, huius etiam hoc loco perpetuum vehiculum requiritur & adest. Neque obstat, quod hocce excrementum respectiue præ aliis minus existat fluxile. Iam enim significauimus, istud vehiculum maiorem partem, postquam egressi sunt
vapo-

vapores in cavitatem meatus auditorii, vltcrius in aerem diffari & absumi.

§. 57. Tardior propterea videtur huius aurium excrementi eliminatio procedere, quia per minimas atomos fit, per transpirationem, vt merito *Alghardoni* quandam hic accidere queamus asserere, dumque moram ibi trahit, quod extravasatum siue transfudatum est, atque in cavitare quasi conclusum, non potest non pingue quid & *Beguades* post se relinquere.

§. 58. Quoniam autem in machina vitali sola pororum configuratio vix sufficere videtur, ad separationes & immutationes humorum adeo diuersas exhibendas, tum alibi, vbi adsunt glandulæ, tum etiam hoc loco in meatu auditorio intra ipsarum poros fermentum quoddam hæere putandum est, cuius ope & præcipitatio separandarum particularum excrementiciarum e massa sanguinea, & ad vsum, cui destinantur, accommodatio perficitur. Adeoque & calor & fermentum cerumen faciunt.

§. 59. Licet aurium excrementum respectiue inutile dici queat, partim respectu humorum aliorum excrementiorum, qui maiorem & euidentiore vsum corpori præstant, partim etiam, quod ipsam sanguineam massam, & partem mandantem concernit, quibus certe cerumen est inutile: non tamen inutile absolute vocari poterit, cum omnino vsus quosdam habeat, qui iam considerandi restant.

§. 60. Quicumque enim humor excrementitius per naturam non penitus a corpore separatur, sed alicubi continuo hæret, & per longius tempus retinetur, ille ob aliquem vsum corpori præstandum retinetur. Quicquid enim profus est inutile, illud penitus foras eiciendum & separandum erat a parte, in qua secretio a reliquis facta est. Iam autem excrementa aurium diutius retinentur, nec nisi instrumentis e cavitare meatus auditorii euacuantur, teste experientia. Quid ergo aliud inde sequitur, quam quod ob vsum aliquem positiuum cerumen e massa sanguinea iis in locis secernatur & colligatur, cum præterea paucitas ipsius arguat, si inutile foret, facilius alius in partibus potuisse vacuari?

§. 61. Vt igitur non dicamus, cerumen priuatiue vtile esse, quoniam eo rite egrediente sanguis defecatur, & lympha ab onere liberata

berata depuratur, vt spiritus puriores degant, & sensus ipsi melius sese exerant; habet certe vsum positium, quem ipsi præstat corpori; & quoque ad alia cum eo peragenda adhibetur.

§. 62. Præcipuum ceruminis vsum cum *Nicolao Papinio* statuumus esse illibatam sonorum extrinsecus venientium per aurem ad auditorium neruum translationem. Sicut enim artificiosissima huius organi structura reliqua penitus eo collimat, vt radii sonori collecti ad principale auditus instrumentum, ad intus in ossis solidissimi durissimi atque siccissimi, quod petrosum appellatur, exsculptis cavitatibus, cochlea & labyrintho, membranam nerueam expansam perueniant: sic etiam merito in omnium auribus naturaliter reperiendus liquor spissus meatum auditorium oblinens ad eundem scopum conspirabit.

§. 63. Illibata autem ista sonorum translatio minus commode a ceruminis virtute discutiente ac diaphoretica, qua aerem tenuare, flatusque quoscunque sonorificos & turbatiuos in auras dissipare creditur, deriuari potest, vti hanc illius sententiam pluribus refutat *Excell. Marcus Mappus Dissert. de Aurium Cerumine*. Quamobrem alia paulo ad istum vsum demonstrandum ingredienda erit via, quam potissimum ex vsum principali isti subordinatis, ad eumque pertinentibus dabimus.

§. 64. Stabilium est in scholis medicis, quod fanitas in actionum competentium exercendi potentia & integritate consistat, quæ a partium corporis humani non tantum debita conformatione & vnitatem, verum etiam in primis legitima temperie dependet. Gaudebunt ergo & auditus organa præter conformationem artificiosissimam, vnitatemque & contiguitatem requisitam, certa quoque temperie, qualis Omnipotenti Creatori congrua visa fuit, ad sonos partim colligendos & transmittendos, partim etiam percipiendos ordinanda.

§. 65. Quod si autem horum vna vel altera pars a legitima temperie dimoueat, ipsam actionem, cui ea destinabatur, lædi necessarium est. Muniuit itaque Diuinum Numen partes corporis diuersas diuersimode, vt contra causas externas tam fortuitas, quam necessarias noxam illaturas defendantur, ne ita facile earum constitutio naturalis peruertatur.

§. 66. Ista aurium temperies respectiue magis est frigida & sicca.

ficca. Sicciora enim ad sonum propagandum & augendum sunt aptiora, quia sunt duriora, quæ renitentur propter duritiem suam sonis illabentibus, radiosque sonoros non ita absorbent, sed fortius reperiunt & reflectunt. Quoniam autem hanc ob causam non poterat, vel debebat sanguis copiosior ad has partes ferri, & in poros recipi, vt in mollioribus accidit, frigidum temperamentum nactæ sunt aures.

§. 67. Non negamus, aures etiam participare de calido & humido, quia nutriuntur, & communi vita cum reliquis partibus gaudent, & omnino aliqua sanguinis portio ad eas fertur, vt vel in ipsis ossiculis auditus post membranam tympani fitis vascula sanguinea detexit celeberrimus Amstelodamensis Anatomicus *Fredericus Ruyschius Epist. Anatom. VIII.* vbi tum hæc, tum membranæ tympani, nec non membranulæ internam tympani cavitatem succingentis arteriosa vascula depicta exhibet. Neque meatus auditorius e cute & cartilagine constans penitus destituitur sanguine per arterias aduecto, & per venas iterum refluo, a quo calor aliquis nativus his etiam partibus conciliatur. Minor tamen hic ipse est propter paucitatem sanguinis, vt respectu aliarum partium pius sanguinis recipientium aures magis frigidæ censerī debeant.

§. 68. Quo minor autem calor est, eo facilius extinguitur etiam in auriculis, vt loco temperiei frigidæ frigida oriatur intemperies, a qua plura mala. Hanc ob causam *Ludou. Septalius Animaduers. libr. VI. §. 104.* optime monet: etiamsi æstus maximus in auribus fuerit, nunquam frigida applicari debere; Nam, ait, cum sanguinis sint expertes aures, facile ad sibi cognatam intemperiem frigidam secti possunt.

§. 69. Admittendus autem in meatum auditorium erat aer externus, qui est sonorum vehiculum & subiectum, donec ad tympani membranam appulerint. Iam vero præter alias, quas habet qualitates, frigore inprimis, vt de reliquis iam nihil dicamus, molestus esse solet, imo haud raro noxius. Atqui frigus vti nervis, ita & sensibus aduersum est. Hinc aer frigidus constringit, fibras cutis crispat, & nimis exiccando inæquales reddit, *scilicet* sanguinis & humorum infert, spiritus ipsos figit, & quasi coagulat, imo dolorificam, vel molestam saltim sensationem facit, vbiunque cutis tenerior nondum quasi occalluit.

§. 70. Huiusmodi vero est cutis illa, quæ meatum auditorium intus inuestit, admodum delicata, & cum nervis etiam instructa sit, sensu tactus exquisito gaudens, ut hoc ipsum per experientiam constat, quando cum instrumento aliquo cerumen extrahitur, ut otalgiam ipsam taceamus. Huic itaque non possent non aeris impressiones esse molestæ; & quandoque dolorificæ, nisi contra istius iniurias a natura probe munita foret.

§. 71. Tutatur ergo cerumen ipsum auditus organum, & meatum auditorium lævem reddit, transmittendo sono aptiorem, illiusque elaterem defendit, arcendo aeris externi iniurias, ne molestum sensum ob intemperiem frigidam, vel resiccationem nimiam, sed appulsum molliorem in isto faciat. Aer enim nudæ cuti meatus auditorii occurrens est obiectum impropportionatum, quod euadit dolorificum; quemadmodum autem pluribus intentus minor est ad singula sensus; ita etiam tristis vel molesta sensatio in meatu auditorio distrahit sensum auditus, ut illibata sonorum transmissio ad neruum auditorium expansum, & perceptio fieri nequeat.

§. 72. Quicquid ergo intemperiem, & molestum sensum tactus in organo auditus prohibet, vnaque asperitatem tollit, & læuitatem infert, illud ad illibatam sonorum translationem ad aurem internam facit. Hoc autem cerumen præstat, ut propterea inter humores excrementitios vtilis optimo iure referri debeat, id quod erat demonstrandum.

§. 73. Vfus igitur ille sordium aurium, quem supra e Ciccone adduximus, ad arcenda insecta, quem plerique vnice referunt, habendus saltem est pro secundo, cum rarius huiusmodi casus occurrat. Ita *Willisius de anima brutor. cap. 14. pag. m. 106.* Cerumina, inquit, amara arteriis exudantia ibidem copiose deponuntur, nimirum ut animalcula, si quæ forsan in aurem perrepant, iisdem inuisari possint, aut saltem amarore tanquam vermes a felle denuo abigantur.

§. 74. Si hunc spectemus usum, comparari posset cerumen cum ciliis palpebrarum, quibus oculi ab extraneis inuolantibus defenduntur. Ast quod usum primum concernit, optime conuenit aurium excrementum cum humore illo, qui oculos extrinsecus humectat, & lauiat non solum ad motum eorum conseruandum, sed & inprimis molestam

itam

nam ab aere exsiccationem prohibendam. Vnde sicut huius, ita etiam istius, defectus incommodus & noxius existit, non minus ac abundantia nimia, vel copiosior vtriusque secretio, quæ ad statum præternaturalem pertinent.

§. 75. Præter usum hæcenus recensitum physiologicum ceruminis ab autoribus plures alii partim therapeutici, pharmaceutici scilicet & chirurgici, partim mechanici referuntur, quorum præcipuos paucis enarrabimus. Vires ipsi competunt emollientes ob principium sulphur-aqueum, quo istud gaudet, & hæc ob causam contra verrucas & clauos pedum commendatur.

§. 76. Demulcens etiam leniens & anodynum esse dicitur, & ob balsamicam virtutem inter traumatica refertur. Celebris hic commemorandus est locus C. Plinei, *Natur. Histor. libr. XXVIII. cap. 4. pag. m. 571* Morfus hominis, inquit, inter asperissimos quoque numeratur. Medentur fordes ex auribus: ac ne quis miretur etiam scorpionum ictibus serpentinumque, statim impositæ. Melius e percussis auribus profunt: ita & reducias sanari. Et *Marcellus Empiricus* vltimum istud confirmat, *cap. 18. pag. iii. b.* dicens: Paronychiæ, stercus ex auriculis impone, & linteolum superalliga, mirabere remedium.

§. 77. Plures ad conglutinanda vulnera, fissuras & scissuras cutris, aurium istud excrementum laudant esse maxime proficuum, propterea illud vnguentis & balsamis vulnerariis admiscunt, vel huiusmodi ex eo conficiunt, quorum varia occurrunt descriptiones. Nonnulli solum cerumen pro illo scopo adhibent, alii cum balsamo sulphuris, vel etiam balsamo Perouiano iungunt, vti apud *Iob. Frider. Helueticum Diribitor. Med. c. 16. pag. 108.* exemplum consignatum extat, vbi monet: ad meliorationem & ampliationem quosdam addere ceruminis vnciæ vni balsami de Peru ℥ij. vnguenti dialthæ ℥iij. & applicare locis affectis ope minuscularum carpiarum, seu linteamentorum pertenuiter rasorum.

§. 78. Iterum alii cum oleo nucis moschatae, vel etiam oleo nucum iuglandium expresso in balsamum traumaticum cerumina redigunt. Ita *B. Ettmullerus Instit. Medic. Sect. III. de vulneribus pag. 421. a.* inquit: Cerumen aurium humanarum vulnera egregie mundificat, nec aliquid in pus crescere sinit, cum oleo nucum iuglandium adhibitum, vel ℞. cerum. huius aur. ℥ij. sacch. ℥j. c. l. q. s. expr. nucum iugland. f. Linimentum. Et *Colleg. Pharmaceut. in Schræderum* recenset vnguentum Agricolaë in chirurgia

rurgia parua descriptum, quod prædicat efficacissimum, quo mirabilia breui tempore in inflammationibus, synouiiis & suppurationibus præstitit, cuius hæc est compositio: *Rz. cerum. aur. ʒiij. sacch. ʒni ʒij. ʃ ex pr. auellan. q. s. M.* quod si debeat esse consistentiæ crassioris, super ignem inspissari potest. *Tom. I. pag. 785. b.*

§. 79. Huc denique pertinet, quod *Helmontius* tr. *Alimenta Tartari insouia* dicto: §. 24. pag. m. 239. Aurium excrementum, instar flauu vnguenti neruorum punctiois magnum solamen esse asserat. Nec ille vsus reticendus nobis erit, quod cerumen ad illinendam acum in suffusione per cataractæ depositionem curanda, antequam in oculum infigitur, adhiberi soleat. Imo virtus ophthalmica ipsi merito adscribenda, vt *Poppius l. I. The-saur. med. pag. 93.* ad pruricates oculos eo palpebras inungit, vt ita quasi vnguentum ophthalmicum natiuum constituat.

§. 80. Quemadmodum vero per hæcenus dicta patet, vsibus externis pluribus frequentius, nec inconuenienter adhiberi cerumina; ita e contrario propter nauseam interius rarius istud propinari vel assumi monemus, licet morbo regio resistere sordes aurium supra laudatus *Plinius libr. XXX. cap. XI. pag. 753.* doceat.

§. 81. Quoniam etiam ipsi adscribitur virtus discutiendi flatus, a *Schreædero*, aliisque commendatur in colica; *libr. V. enim Pharmacop. cap. 23. pag. m. 811.* ille inquit: Aurium sordes (cerimen) colica laborantibus præsentissimum perhibetur remedium, in potu si assumantur. Nouimus etiam foeminam quandam passione hysterica grauiter & frequenter affligi solitam, quæ cerumine assumpto haud raro leuamen quærere consuevit.

§. 82. Ad vires ceruminis cognoscendas pertinere videtur, quod *Cardanus libr. VIII. de rerum varietate cap. 44. pag. 575.* notat, sordes istas ebrietatem efficere. An autem pondus aureæ monetæ accedat, si sordibus illis moneta quædam ignita inungatur, cuius rei experientia fidem aliquando fecisse *Daniel Beckberus in Spagyria microcosmi cap. 4.* testatur, in medio relinquimus, donec vltior experientia & ratio illud plenius confirmauerint.

§. 83. Denique nec illud omittendum nobis visum fuit, quamuis itidem vt præcedens, extra forum medicum positum, quod cerumen cuspidi gladii illitum impenetrabilitatem magicam tollere

dicatur.

SOLI DEO GLORIA!

00 A 6318

ULB Halle 3
002 933 500

SB

VD
18

Reho ✓ V D 17

I. N. I.
MEDICA PHYSIOLOGICA
DE
VMINE,

IVERSITATIS SALANÆ
FICENTISSIMO,
PRINCIPE AC DOMINO,
O M I N O
O HENRICO,
VLIACI, CLIVIÆ, MONTIVM,
T WESTPHALIÆ, &c.
TATIS MEDICÆ CONSENSV,

R E S I D E
O HENRICO
EDELIO,

MED. DOCTORE,
RE PVBLICO EXTRAORDINARIO,
NCIALI SAXO-VINARIENSI,
OVE IENENSIS PHYSICO,
ore ac Hospite suo, plus-
uantia aeternum deuenerando,
itorum Examini proposita

CHRISTIANO Grav/
mhildens. Franc.

ITORIO MEDICO,
oris consuetis,
Maii, C1D1CCV.

S CHRISTOPH. KREBSII.

Farbkarte #13

B.I.G.

Inches

Centimetres

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

1 2 3 4 5 6 7 8

